

pateret persecutionē, sed ad misericordiā Dei confugi, & exaudiuit me in latitudine Dominus .i. exaudiuit me, & de angustiis in latitudinē trāstulit. Sicut autem per angustias significatur tribulatio, ita per latitudinem, significatur liberatio à tribulatione. Quod autem id possit Dauid de persona sua merito dicere, notissimum est ex Psal. 17. & 53. & ex aliis multis. Quod idem etiam conueniat Ecclesie, non minus est notum. Certè initio nascentis Ecclesie, cū Herodes S. Petrum Ecclesie totius Pastorē, & Principem inclusisset in carcerem, oratio fiebat ab Ecclesia sine intermissione ad Deum pro eo: & continuò exaudita est, & maximo miraculo de summis angustiis tribulationum in latitudinem magnæ cōsolationis educta est, & quoties de angustiis variarū persecutionū Neronis, Decii, Diocletiani, & similibus Tyrannorum ad latitudinem pacis, & quietis Deo miserante transiuit; toties dicere potuit. De tribulatione inuocaui Dominū, & exaudiuit me in latitudine Dominus.

- VI. Dominus mihi adiutor, non timebo quid faciat mihi homo.
VII. Dominus mihi adiutor, & ego despiciam inimicos meos.

Experimento proprio doctus Dauid, siue populus Dei magna fiducia exultat, & non dicit, Dominus mihi adiutor est, nihil deinceps patiar; scit enim se adhuc peregrinū inter hostes multa passurum: sed dicit, Dominus mihi adiutor, supple est, non timebo quid faciat mihi homo, id est, non turbabor propter mala, quæ mihi infert homo: quia Dominus omnia cōuertet in bonum. Sic enim Dominus monuit; Nolite timere eos, qui occidunt corpus, & post hæc non habent amplius quid faciant. Matt. 10. Nam capillus de capite vestro non peribit, Luc 21. & Apostolus, momentaneum & leue tribulationis nostræ æternum gloriæ pondus operatur in nobis 2. Cor. 4. Quare merito addit, & ego despiciam inimicos meos, quippè qui scruendo in corpus, gloriæ meæ deseruiunt.

Bonum est confidere in Domino, quā VIII
confidere in homine.

Bonum est sperare in Domino; quā IX
sperare in Principibus.

Deducit ex dictis vtilem admonitionē, de spe collocanda in Deo, non in hominibus, quantumuis potentibus. Deus enim & potest, & vult confidentes in se iuuare; homines autem sæpè non possunt, sæpè etiā variis passionibus acti nolunt. Quod expertus fuerat Dauid, qui aliquando sperauit in Saule Rege suo, aliās in Achis Rege Getheo, aliās in Achitophel cōsiliario prudentissimo, aliās in aliis, & in nullo fidem inuenit. in Deo autem nunquam sine prospero euentu sperauit. Ait igitur monens omnes, Bonum est confidere in Domino, quā confidere in homine, id est, magis quā confidere in homine, Bonum est sperare in Domino, magis quā sperare in Principibus, terrenis videlicet. Hæc comparatio accommodata est infirmitati humanæ, cui nota est potentia hominum, & maximè Principū; Dei autem potestas occulta est plurimis, qui neque vident, neque considerant, fortasse etiam non credunt magnitudinem Dei. alioqui dicendū fuisset, Bonum est sperare in Domino, malum autem sperare in homine. Sic enim ait Hieremias cap. 17. Maledictus homo qui confidit in homine. Neque tamen malum est spem aliquam collocare in adiutorio Angelorum, vel hominum bonorū, quia hæc spes ad Deum refertur, qui non solum per se, sed etiam per suos adiuuat confidentes in se.

Omnes gentes circueuerunt me, & in X
nomine Domini, quia vltus sum in eos.

Circudantes circundederunt me, & XI
in nomine Domini, quia vltus sum in eos.

Circudederunt me sicut apes, & ex XII
arserunt sicut ignis in spinis, & in nomine Domini, quia vltus sum in eos.

Osten-